

for, at den i Bundgarn og Ruser indgaaende Fisk kan finde ud igjen, at de mindre i Næt hilbede Fiske kunne arbejde sig igjennem Maskerne, og at en Nal kan vride sig af Krogen o. s. v., men det er dog kun undtagelsesvis, at dette sker, og naar Nalen er trængt ind i den for Ruser bundne Kube, kan den betragtes som absolut fangen. Det forekommer imidlertid Udvalget, at det er en saa lav og foragtelig Handling, at tilvende sig Udbyttet af en Andens Fiskerivirksomhed ved at røgte hans Redskaber og udtage Fiskene, at den fortjenes at straffes som Lyveri. Det er kun, naar Redskabet optages i den Hensigt at bemægtige sig de i samme fangede Fisk, at Forbrydelsen foreligger, ikke derimod, naar Optagelsen sker af anden Grund, f. Ex. fordi Redskabet er kommet i Kollision med Optagerens Redskab. Det vil da ofte kunne være nødvendigt for at rede de forskellige Redskaber fra hinanden at optage dem, og i dette Tilfælde vil det ordentligvis være hensigtsløst at forbyde Bedkommende at udtage Fiskene af det fremmede Redskab, da de ellers maatte kastes bort eller vilde gaa tilspilde. At der mulig kan blive Spørgsmaal om Erstatning til det fremmede Fiskeredskabs Eier, er en anden Sag, men den Forbrydelse, at røgte en Andens Redskab, foreligger ikke i dette Tilfælde. Dennes Tilstedeværelse er ogsaa knyttet til, at Redskabet optages paa selve Fiskepladsen, hvad der ikke altid falder sammen med den Plads, hvor Redskabet er udsat. Selv om det er et staaende Redskab, kan det ved en voldsom Strømgang blive forrykket noget fra sin oprindelige Plads, uden at en saadan Afdrift bør bewirke, at det skulde falde udenfor Bestemmelsen; naar det derimod er drevet helt bort, saa at det kan stille sig tvivlsomt, om dets Eier vil kunne finde det, er Sagen en anden. I et saadant Tilfælde vilde det være urimeligt at forbyde Ejeren at hjerpe det og udtage de deriværende Fisk, der i modsat Fald i Neglen vilde gaa til Grunde. Der kan selvfølgelig indtræde Tilfælde, hvor det kan være vanskeligt at afgjøre, om Bedkommende har handlet forbryderisk eller ej; men det tør vel antages, at Domstolene ville vide at træffe de rette Grændser og at forhindre Elusion af Straffebestemmelsen. I Almindelighed vil det gennem de foreliggende Omstændigheder være let at skønne, om der er handlet i god Tro eller ikke.

At Gjerningen ikke straffes som Lyveri, naar Fiskeredskabet er udsat i Optagerens eget Fiskevand, og der altsaa ved dets Udsættelse er gjort et strafbart Indgreb i den Andens Fiskeriet, er vel naturligt. I et saadant Tilfælde vil der ordentligvis foreligge en Selvtægt fra den Fiskeberettigedes Side, for hvilken han efter dens Bestaafenhed kan komme til at staa til Ansvar, men det Typagtige i Gjerningen falder bort.

§ 72. Straffen for uberettiget Østersfiskeri bør formentlig i Overensstemmelse med den nu gjældende Ret og i Henhold til de ovenansførte Grundsaetninger for ulovlig Fiskeris Strafbarhed bestemmes til Bøder, dog, at de sættes noget høiere end for ulovligt Fiskeri i Almindelighed af Hensyn til Østersfiskeriets store Vigtighed og Fristelsen til Indgreb i samme. Af samme Grund er det ogsaa foreslaaet, at Bemægtigelsen af Østers, der tilfældigvis følge op med et Fiskeredskab, skal anses med Straf, ligesom ogsaa, at den, der haler med den uberettigede Østersfisker ved at kjøbe eller modtage hans Fangst, skal straffes.

Hvad den ældre Lovgivning angaar, da foreskrev Mandat 26de Februar 1720 § 4 for ulovligt Østersfiskeri foruden Konfiskation af de stjaalne Østers og det dertil brugte Fartøj, første Gang en Bøde af 100 Rd. halvt til Kongens Fiskus og halvt til Pensionæren (Østersfiskeri-Forpagteren) anden Gang Straf af at gaa i Karren og tredje Gang paa Livet; og Plakat 10de Juli 1770 § 1 foreskrev foruden Konfiskation af det brugte Fartøj og Fiskeredskab første Gang en Bøde af 50 Rd., anden Gang dobbelt og saa fremdeles.

Det har været under Overvejelse i Udvalget, om der maatte være Grund til at foreskrive strengere Straf end Bøder for ulovligt Østersfiskeri, og navnlig om denne Forseelse burde belægges med Livsstraf. Vi have imidlertid hverken kunnet anse det for retsærdigt eller nødvendigt at erklære ulovligt Østersfiskeri for Lyveri. Østersen kan ganske vist i den Alder, hvori den efterstræbes, ikke vilkaarlig fiske Plads og maa vel, saaledes som Sagerne ere fillede, betragtes som Statens tilhørende, hvor den paa det danske Søterritorium findes; men ligesom dens Borttagelse af Ubertigede urimeligt i den almindelige Bevidsthed betragtes langt mildere end Lyveri, saaledes er denne Forseelse formentlig ogsaa baade objektivt og subjektivt af en langt mindre strafbar Natur og savner aldeles de Kriterier, der udgjøre Lyveriets Særkende. Den Omstændighed, at Staten er Eier af Østersfiskeriet, kan selvfølgelig ikke bewirke, at en Overtrædelse af Fiskeriretten skulde anses som en grovere og mere strafbar Forbrydelse, end den efter sin Natur er. Østerserne ere ikke i Statens Besiddelse; de ere herreløse Ting, der henligge eller sidde fast paa en herreløs Haabund, og staa ikke i Forbindelse med nogen i privat Eje eller Besiddelse værende Gjenstand; deres Bemægtigelse af en Ubertigete kan derfor ikke blive Lyveri eller sættes i Klasse dermed, saaledes at det bør behandles som saadant. Der skjønes ej heller at være tilstrækkelig Grund til at belægge denne Forseelse med en Straf, der er væsentlig forskjellig fra den Straf, hvormed ellers uberettiget Fiskeri i Havet anses, og vi ere derfor blevene staaende ved Bødestrafpen som den efter Forholdets Natur bedst passende og med Lovgivningens